

MEDIKU ITZ-ONTZIA ETA ERIA.¹

Eri bat guztiz gaizki
 Zegoan oiean,
 Eta pulsua ongi
 Artu ondorean
 Asten zaio esaten
 Bere medikua:
 —Gaizki iruditzen zat
 Gaur zure pulsua;
 Indarrika ez dauka
 Eta bitartean
 Eun golpe daukatzi
 Minuto batean.
 Sendatu ziñalako
 Zerade zu poztu,
 Eta zerbaít jan dezu
 Edo zera oztu.
 Alferrik ukatuko
 Dirazu zuk niri,
 Zerbaít onelakose
 Pasa zazu zuri;
 Bestela seguru naiz,
 Ez daukat dudarik,
 Aterako zinduan
 Nik gaiz onetatik.
 Milla atera ditut

Nik nere denboran;
 Etzait bat bakarrikan
 Beste mundura joan.
 Gauzarika onena
 Izango da emen
 Zure konfesoarea
 Deitzea lenbaitlen;
 Ongi dakizu, iñork
 Esan gabetanik,
 Ez dakarrela iñoiz
 Gauza onak gaitzik.—
 Asarratutzen zaio
 Onetan eria,
 Eta esaten dio:
 —¡Berritsu andia!
 ¿Zertan ari zerade
 Aitzakia billa?
 Gaitz onetatik zuri
 Ill zaizkitzu milla.
 Ez det jan, ez naiz oztu,
 Ez det itz bat egiñ
 Ez oraiñ eta ez len,
 Ez bada zurekiñ.
 Zure betiko itza
 Eta erausia,

(1) Samaniego-ren ipuia euskerara itzulia.

Jakizu asko dala
 Illtzeko eria.
 Zure aitzakiakin
 Zoazkit emendik,
 Ez det nik sendatzeko
 Mediku bearrik.
 Beti esan dirazu
 Ezer ez derala,
 ¿Eta orain diozu
 Gaizki nagoala?
 Badakit nik zerdedan,
 Ez nago ain gaizki,
 Erausi guchirekin

Jarriko naiz ongi.—
 Burua makurturik
 Medikua joan zan,
 Eta gero eria
 Laster sendatu zan.
Itz guchi, begi ona,
Andia zentzua,
Oiek egiten dute
Ona medikua;
Baña oraindikan da
Mediku ohea
Osasunari ongi
Kontu egitea.

la memoria del queridísimo é inolvidable niño

E. DE G. Y A.

LA MADRE Y EL NIÑO.

I.

Eran un niño.... y su madre
 que sin contar veinte inviernos
 exhaló su alma en un triste,
 último y lúgubre beso
 que bebió en los rojos labios
 del ángel de sus ensueños!
 ¡Pobre niño que sonríe
 al estrecharse á su seno
 sin comprender la amargura
 de su horfandad y su duelo!
 Y ella de lo alto en que mora,

y él de las brumas del suelo
 hablan así, mientras cantan,
 los ángeles en los cielos!

La madre.

Yo habito, niño del alma
 en mundos de luz etérea,
 en que la vida es la dicha
 en que la dicha es perpetua,
 donde armonías divinas